

NAGY IMRE

Fogság

Itt vagyunk ebben a szobában.

Itt vagyok ebbe a szobában.

1,5 x 1,5-es lelkemben ülok. A tenger görbe vonalakból van, egyelőre ennyit.

A mostani időben, ebben az évben, évszakban, hónapban, heteken át és naponta 11 lesz 11 múlva, glória, mennyek s a szentháromság tana nélkül, szárazan, pusztán s messzelátón.

A vonalak megörökítették számos csatát, X-t, Y-t, Z-t, de a vonalaknak sem kiterjedése, sem jelentése nincsen: mihez kezdjek azzal, amit se megenni, meginni, belélegezni, se meg rugni, kipisálni nem tudok - a semmivel, ami itt van, mondanám, ha meggyőződéses... volnék.

Nem vagyok meggyőződéses...

Ülj le a vasszékre, nézz körül.

Mondd, amit látsz.

Látok egy helyet, az ablakok falak, én ide nyilok. Havazik.

De rettegek a rajtaütéstől, én, földönhagyott paradicsom?

Mondd, amit látsz.

Látok egy meztelen villanykörtét. Több ezer színárnyalat létezik. 1 fekete műanyagdrótot, fentről folyik le, a padlón esik ki. Ha lekattintod azt a fogantyút, még nem mehetsz le a lépcsőn.

Mondd, amit látsz.

Talán anyádtól örökölted a repedést, ami a halánték gömbjétől a tarkóig húzza a vizes hajszálakat, azt a ráncot, ahová innen is elköltözhatsz, ahonnan úgy beverhetjük az orrunkat. Ha meleg van, hangoskodhatsz, ha leülsz, érzed már, mennyit tudnál futni. Sikonghatsz, mintha friss husodat teregetnék a kövezetre: esőzöl.

Mondd, amit látsz.

Látok egy vaskampót.

Ide akaszthatod súlyodat a hajnali órákban, vagy itt tartózkodhatsz, heteken át. Felderítő szolgálatot végzel, listát írsz. Az év egy időszakában termékeny vagy.

Mondd, amit látsz.